YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

26 päivänä syyskuuta 1996 *

Asiassa C-241/94,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoministeriön oikeudellisen osaston apulaispäällikkö Edwige Belliard ja saman osaston apulaisosastopäällikkö Catherine de Salins sekä saman osaston tehtävään määrätty virkamies Jean-Marc Belorgey, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 9 boulevard du Prince Henri,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Jean-Paul Keppenne ja Ben Smulders, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa Kimberly Clark Sopalinille annetusta tuesta 27 päivänä kesäkuuta 1994 tehdyn komission päätöksen SG(94) D/8907,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias ja jaostojen puheenjohtajat C. N. Kakouris, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet ja G. Hirsch (esittelevä tuomari) sekä tuomarit G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, L. Sevón ja M. Wathelet,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Ranskan tasavallan, asiamiehinään Catherine de Salins ja Jean-Marc Belorgey, ja komission, asiamiehinään Ben Smulders ja oikeudellisen yksikön virkamies Xavier Lewis, 26.3.1996 pidetyssä istunnossa esittämät lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.5.1996 pidetyssä suullisessa istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ranskan tasavalta on yhteisöjen tuomioistuimeen 2.9.1994 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 27.6.1994 tehdyn komission päätöksen SG(94) D/8907 (jäljempänä riidanalainen päätös).

2 Komissio on katsonut riidanalaisessa päätöksessään, että Fonds national de l'emploin (valtion työllisyysrahasto, jäljempänä FNE) toimenpiteet Kimberly Clark Sopalin -nimisen yhtiön (jäljempänä Kimberly Clark) henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman rahoituksessa olivat EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtion tukea.

3 Kimberly Clarkilla, joka pääasiallisesti valmistaa ja jalostaa selluvanua, on Sotteville-les-Rouenissa tehdas, jonka palveluksessa oli vuoden 1993 alussa 465 työntekijää. Kimberly Clark ryhtyi toimintansa rakennemuutoksen yhteydessä valmistamaan yksinomaisesti paperinenäliinoja, ja tarkoitus oli samalla nykyaikaistaa teolliset menetelmät ja koneet, organisoida tuotanto uudelleen, soveltaa uusia työmenetelmiä ja pienentää henkilöstöä 207 työntekijällä.

4 Kimberly Clark laati taloudellisista syistä toteutettavia irtisanomisia koskevan Ranskan lainsäädännön mukaisesti henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman; suunnitelmaan kuului tietty määrä toimenpiteitä, joista joidenkin rahoitukseen valtio osallistui FNE:n kautta. Suunnitelman kustannuksiksi laskettiin 109,08 miljoonaa Ranskan frangia (FRF), mistä valtio kustansi 27,25 miljoonaa FRF eli noin 25 prosenttia.

5 Komissio teki Ranskan 28.1.1994 ja 10.3.1994 lähettämien tietojen perusteella riidanalaisen päätöksensä. Päätöksessä komissio katsoi aluksi, että FNE oli sitoutunut valtion (FNE:n) ja Kimberly Clarkin välisen sopimuksen nojalla rahoittamaan henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman kokonaiskustannuksista 27,25 miljoonaa FRF. Komissio katsoi, että FNE:n toimenpiteet olivat valtion tukea, koska sopimuksista neuvoteltiin niiden yritysten kanssa, joilla oli työllisyysongelmia, ja että valtion budjetista rahoitetut FNE:n toimenpiteet määriteltiin tapaus tapaukselta yrityksen taloudellisen tilanteen ja yrityksen omien toimenpiteiden perusteella. Komissio totesi myös, että tämä tuki oli omiaan vääristämään kilpailua ja vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

6 Komissio katsoi kuitenkin tuen yhteismarkkinoille soveltuvaksi, koska sitä annettiin tietyn taloudellisen toiminnan tai talousalueen kehityksen edistämiseen siten, että kuten EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdassa määrätään, tuki ei muuttanut kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla. Komissio perusteli ratkaisunsa sillä, että tuotantokykyä alennettiin yrityksen rakennemuutoksessa, että irtisanotut työntekijät olivat tuen pääasiallisia edunsaajia ja että myönnetty tuki oli määrällisesti rajoitettu.

7 Ranskan hallitus on esittänyt kanteensa tueksi yhden ainoan perusteen, jonka mukaan komissio on tehnyt oikeudellisen virheen. Ranska katsoo, että FNE:n toteuttamat toimenpiteet eivät kuulu perustamissopimuksen 92 artiklassa tarkoitettujen yritystukien ryhmään, vaan että kyseessä on yleinen työttömyyden vastainen toimenpide, joka toteutetaan työntekijöiden hyväksi. Se katsoo tältä osin, että yleensä ottaen FNE:n toimenpiteillä ei suosita perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua "jotakin yritystä tai tuotannonalaa". Kimberly Clark ei Ranskan mukaan ole myöskään saanut tästä mitään etua, koska FNE:n menetelmillä ei vähennetä yritysten rasituksia, eikä yrityksiä auteta täyttämään niiden lakisääteisiä velvollisuuksia; näiden toimenpiteiden edunsaajia ovat työntekijät, eivätkä menetelmät vaikuta yritysten kilpailuasemaa parantavasti.

8 Ranskan lainsäädännössä säädetään, että taloudellisista syistä irtisanottaessa työnantajan on maksettava työntekijöille lakiin tai työehtosopimukseen perustuvaa irtisanomiskorvausta (*code du travail*'n L 321.1 §) siten, että työnantajan on aina suoritettava vähintään lakisääteinen korvaus (*code du travail*'n L 122.9 §). Työnantajan on myös myönnettävä yhden vuoden ajan asianomaisille työntekijöille etuoikeus työnsaantiin uusia työntekijöitä palkattaessa (*code du travail*'n L 321.14 §) ja tarjottava alle 57-vuotiaille työntekijöille mahdollisuutta liittyä uudelleensijoittamissopimukseen, jos nämä ovat olleet vähintään kaksi vuotta yrityksen palveluksessa, tai vähemmänkin, jos työehtosopimuksessa on tätä edullisempia määräyksiä (*code du travail*'n L 321.5 §).

9 Tämän vähimmäisvaatimuksen lisäksi Ranskan lainsäädännössä säädetään henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman laatimisesta; jos yrityksen palveluksessa on vähintään 50 työntekijää ja jos se aikoo irtisanoa 30 päivän kuluessa vähintään 10 työntekijää — kuten asian laita oli Kimberly Clarkin osalta —, suunnitelman laatiminen ja toteuttaminen on pakollista. Tällaisen suunnitelman tarkoituksena on välttää irtisanomisia tai rajoittaa niiden määrää sekä helpottaa niiden työntekijöiden uudelleensijoittamista, joiden irtisanomista ei voida välttää, erityisesti iäkkäiden työntekijöiden tai niiden työntekijöiden, joiden sijoittaminen uudelleen ammattiin on erityisen vaikeaa heidän sosiaalisten tai ammatillisten ominaisuuksiensa vuoksi.

10 Kunkin henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman vähimmäistavoitteena on turvata työpaikkansa menettävien työntekijöiden uudelleensijoittaminen, ja suunnitelmaan on otettava tältä osin vaihtoehtoisia toimia uudelleensijoittamissopimukselle. Kuitenkaan missään lain tai asetuksen säännöksessä ei määritellä tarkasti näitä vaihtoehtoisia toimia.

11 Esitetyistä asiakirjoista ilmenee, että jos asia saatetaan kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, se voi julistaa irtisanomiset mitättömiksi seuraamuksena sellaisesta henkilöstöä koskevasta sosiaalisesta suunnitelmasta, jossa ei tosiasiallisesti turvata työttömiksi jäävien työntekijöiden uudelleensijoittamista koskevia toimia. Tällaisia henkilöstöä koskevaan sosiaaliseen suunnitelmaan kuuluvia toimia voivat olla FNE:n toimenpiteet.

12 Nämä toimenpiteet toteutetaan yrityksen ja valtion keskenään neuvottelemilla ja allekirjoittamilla sopimuksilla. Sopimusten lajista riippuen niillä on seuraavat kolme tavoitetta: irtisanomisen välttäminen työaikaa vähentämällä, uudelleensijoittumismahdollisuuksien parantaminen tai vanhimpien työntekijöiden siirtäminen eläkkeelle työttömyyttä paremmilla ehdoilla.

13 Henkilöstöä koskevaan sosiaaliseen suunnitelmaan liittyvät valtion toimenpiteet vahvistetaan kaikkiin yrityksiin sovellettavien lakien tai asetusten säännösten mukaisesti, ja siinä otetaan huomioon ne sosiaaliset tavoitteet, joihin valtio pyrkii. FNE:n toimenpiteitä säädellään määrittelemällä yläraja maksuperusteille; maksuperusteet vahvistetaan *code du travail*'ssa kutakin sopimuslajia varten ja niitä sovelletaan kaikkiin yrityksiin.

14 Ohjesäännöillä vahvistetaan kustannusten rahoitusta koskevat vaihteluvälit säännöksissä asetettujen ylärajojen sisällä, ja rahoituksen määrä riippuu sekä yrityksen kokoon liittyvistä perusteista, koska irtisanomisten estämis- tai toteuttamistoimenpiteiden kustannukset ovat erittäin suuria, että useimmiten kyseessä olevan henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman laadusta.

15 Yhteisrahoitussääntöä ei tarvitse soveltaa tietyissä tilanteissa eikä erityisesti sellaisten selvitystilassa tai lakkautettavina olevien yritysten osalta, joille myönnetään tiettyjä vapautuksia, eikä myöskään erityisen poikkeuksellisesti silloin, kun yrityksellä on hyvin vakavia rahoitusongelmia.

16 Ranskan hallitus väittää ensiksi, että FNE:n toimenpiteillä on puhtaasti sosiaalinen tavoite, ja ne koskevat täysin poikkeuksetta kaikkia yrityksiä. Se katsoo, että ne perusteet, joiden mukaan valtio hyväksyy tai epää yrityksen esittämän FNE-sopimuksen tekemisen, ovat objektiivisia ja rajoittuvat näitä sopimuksia koskevassa laissa tai asetuksessa määriteltyihin ehtoihin (esim. työntekijän ikä tai kelpoisuus

päästä uudelleensijoittamistoimista osalliseksi). FNE-sopimukset eivät näin suinkaan koske vain tietyntyyppistä yritystä, tuotannon alaa tai erityisaluetta.

17 Lainsäädännössä asetetuista rajoista Ranskan hallitus viittaa FNE:n toimenpiteitä koskeviin *code du travail*'n säännöksiin. Yritysten ja työntekijöiden osallistumisesta erityisten FNE:n varhaiseläkeavustusten rahoitukseen säädetään siten suoraan asetusteitse. Tuomari määrää näiden rajojen noudattamatta jättämisestä vastaavan seuraamuksen kuin lain rikkomisestakin.

18 Viranomaisten itselleen asettamista rajoista Ranskan hallitus toteaa, että ne annetaan yleisön saatavilla olevilla ohjesäännöillä, joiden tarkoituksena on määrittää viranomaisten yleisesti noudattamat menettelytavat lainsäädännössä annetun vapaan harkintavallan käyttämiseksi. Tässä yhteydessä Ranskan hallitus korostaa sitä, että FNE:n toimenpiteiden osalta julkisten viranomaisten arviointi ei suinkaan suosi toimenpiteistä hyötyvää yritystä yrityksen kilpailijoihin nähden, vaan arvioinnin tarkoituksena on päinvastoin valvoa sitä, että yhdenvertaista kohtelua noudatetaan tiukasti.

19 On syytä muistuttaa siitä, että perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, jos se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

20 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan 92 artiklan 1 kohdassa ei tehdä eroa valtioiden toimenpiteiden syiden tai tavoitteiden perusteella vaan niiden vaikutusten perusteella (asia 173/73, Italia v. komissio, tuomio 2.7.1974, Kok. 1974, s. 709, 27 kohta).

21 FNE:n toimenpiteitä ei voida jättää katsomatta perustamissopimuksen 92 artiklassa tarkoitetuksi tueksi suoraan yksinomaan sillä perusteella, että toimenpiteet ovat luonteeltaan sosiaalisia.

22 Lisäksi on syytä todeta, että FNE:n toimenpiteitä ei ole rajoitettu koskemaan tiettyä toiminnan alaa, aluetta eikä suppeata yritysryhmää.

23 Kuitenkin, kuten komissio on aiheellisesti todennut, FNE:llä on vapaa harkintavalta, jonka perusteella se voi mukauttaa taloudellisia toimenpiteitä eri seikkojen osalta, kuten esimerkiksi edunsaajien valinnan sekä taloudellisten toimenpiteiden suuruuden ja edellytysten osalta. Ranskan hallitus myöntää, että viranomaiset voivat poiketa suuntaviivoista, jotka ne ovat määritelleet itselleen, mikäli se on erityisten olosuhteiden vuoksi perusteltua.

24 Tällaisessa tilanteessa on todettava, että järjestelmässä, joka koskee FNE:n toimenpiteitä henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman toteuttamiseksi, tietyt yritykset voivat päästä edullisempaan asemaan kuin muut yritykset järjestelmän tavoitteen ja yleisen rakenteen vuoksi, ja järjestelmä voi siten täyttää perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen edellytykset.

25 Ranskan hallituksen perusteluja ei voida siten hyväksyä tältä osin.

26 Ranskan hallitus väittää toiseksi, että FNE:n menetelmillä ei vähennetä yritysten taloudellisia rasituksia, koska näiden menetelmien toteuttamisella ei auteta yrityksiä täyttämään lakisääteisiä velvollisuuksiaan, vaan yritysten on niiden vuoksi toteutettava ylimääräisiä toimia verrattuna siihen, mitä niille maksaisi pitäytyminen yksinomaan laissa asetettujen vaatimusten noudattamisessa. Ranskan hallituksen mukaan yritysten, joiden on laadittava henkilöstöä koskeva sosiaalinen suunnitelma, ei tarvitse turvautua FNE:n menetelmiin silloin, kun ne aikovat irtisanoa työntekijöitään. Yritys voisi nimittäin saavuttaa henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman tavoitteen omilla keinoillaan turvautumatta FNE-sopimuksiin. Ranskan hallituksen mukaan sopimusten tarkoituksena on pelkästään antaa yrityksille mahdollisuus toteuttaa muitakin toimenpiteitä kuin ne toimenpiteet, jotka ovat henkilöstöä koskevaan sosiaaliseen suunnitelmaan liittyvien lakisääteisten velvollisuuksien täyttämiseksi tarpeen.

27 Ranskan hallitus korostaa sitä, että yrityksellä ei ole lakisääteistä velvollisuutta tehdä FNE-sopimuksia; yritykselle näistä aiheutuvat rasitukset ovat siten luonteeltaan vapaaehtoisia. Ranskan hallituksen mukaan valtio ei tällä tavoin auta yrityksiä niiden lakisääteisten velvollisuuksien täyttämisessä. Ranskan hallituksen mukaan

useimmiten yhden tai useamman FNE-sopimuksen taloudellinen merkitys ei sitä paitsi ole näille yrityksille vähäinen varsinkin, kun useimmiten valtion osuus on yrityksen osuutta pienempi erityisesti suurien yritysten osalta. Kimberly Clark on tästä Ranskan hallituksen mukaan hyvä esimerkki.

28 Jos nimittäin Kimberly Clark olisi tyytynyt irtisanomaan alun perin liian suureksi arvioidun määrän henkilöstöä (312 henkilöä) ja ehdottamaan kullekin asianomaiselle työntekijälle uudelleensijoittamissopimuksen tekemistä, mikä vastaa yleistä tavanomaista lakisääteistä velvollisuutta, Kimberly Clarkin kustannukset olisivat olleet enintään 45 miljoonaa FRF, koska rakennemuutoksen piiriin kuuluville työntekijöille maksettavien sopimukseen perustuvien irtisanomiskorvausten keskimääräiset kustannukset henkilöä kohti olivat noin 140 000 FRF ja Kimberly Clarkin osallistuminen uudelleensijoittamissopimusten rahoitukseen 4 500 FRF (45 miljoonaa FRF = 312 x 140 000 + 312 x 4 500). Jotta voitaisiin kuvitella tilanne, jossa Kimberly Clark olisi laatinut sellaisen henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman, jonka perusteella se olisi voinut hyvin täyttää lakisääteiset velvollisuutensa yksinomaan omien varojensa turvin, olisi lisättävä vielä 7 miljoonaa FRF ylimääräisiä toimia varten. Suunnitelman kokonaiskustannukset olisivat tällöin olleet 52 miljoonaa FRF (45 miljoonaa FRF + 7 miljoonaa FRF).

29 Sitä vastoin Kimberly Clarkin toteuttama henkilöstöä koskeva sosiaalinen suunnitelma FNE-toimenpiteineen maksoi sille 81,83 miljoonaa FRF ja valtiolle 27,25 miljoonaa FRF. FNE:n toimenpiteistä aiheutui siten Kimberly Clarkille huomattavasti enemmän kustannuksia kuin jos se olisi toteuttanut omilla varoillaan sellaisen suunnitelman, jonka perusteella se olisi voinut täysin varmasti täyttää lakisääteiset velvollisuutensa.

30 Komission mukaan se, että toimenpiteillä katetaan edunsaajan vapaaehtoiset kulut ei riitä estämään sitä, että kyseessä olisi tuki. Komission vakiintuneen käytännön mukaan toimenpiteet tiettyjen yritysten tai tuotannon alan hyväksi katsotaan tueksi siitä huolimatta, että näillä toimenpiteillä rahoitetaan yrityksen vapaaehtoisesti itselleen ottamia kustannuksia. Joka tapauksessa silloin, kun henkilöstöä koskeva sosiaalinen suunnitelma on pakollinen, kuten oli asian laita Kimberly Clarkin osalta, ei olisi oikein todeta, etteivät FNE:n toimenpiteet koskaan kata mitään yritykselle pakollisia kustannuksia: yrityksellä olisi velvollisuus varsinaisten pakollisten kulujen (irtisanomiskorvaukset jne.) lisäksi vastata ylimääräisistä kustannuksista henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman toteuttamiseksi (tuomioistuimen valvoessa toteuttamista); FNE:n toimenpiteet kattaisivat muuttuvan osuuden kaikista kustannuksista, joista osa olisi pakollisia mutta siten, että tätä osaa ei olisi määritelty, jolloin FNE:n toimenpiteet voisivat kattaa pakollisiakin kustannuksia.

31 Riidanalaisen päätöksen osalta ei Ranskan viranomaisten 28.1.1994 lähettämässä kirjeessä toimittamien tietojen perusteella ole voitu sulkea täysin pois sitä mahdollisuutta, että FNE olisi vastannut osasta pakollisia kustannuksia.

32 Komissio katsoo tässä yhteydessä, että tältä osin Ranskan hallituksen kuvitteellisesti esittämä tilanne ei tuo mitään uutta esiin arvioitaessa, olivatko Kimberly Clarkia koskevat FNE:n toimenpiteet Kimberly Clarkille edullisia. Tällä tavoin esitetty tilanne nimittäin perustuu komission mukaan oletetuille seikoille, eikä sillä selitetä niitä syitä, joiden vuoksi Kimberly Clark olisi suostunut ilman minkäänlaista etua FNE:n toimenpiteisiin, jotka maksoivat Kimberly Clarkille huomattavasti enemmän kuin jos tämä olisi ottanut käyttöön omilla varoillaan sellaisen suunnitelman, jonka avulla se olisi voinut täysin varmasti täyttää lakisääteiset velvollisuutensa. Näin aikaansaatu tilanne osoittaa komission mukaan ennen kaikkea sen, että jos Kimberly Clark olisi vapautettu osuutensa maksamisesta suunnitelmassa, mihin FNE:llä oli valtuus, puhdas hyöty olisi ollut kiistämätön, ja olisi ollut selvää, että FNE:n toimenpiteet kattoivat pakollisia kustannuksia.

33 On syytä aluksi muistuttaa siitä, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tukipäätöksen lainmukaisuutta on arvioitava niiden tietojen perusteella, joita komissiolla oli päätöstä tehdessään (asia 234/84, Belgia v. komissio, tuomio 10.7.1986, Kok. 1986, s. 2263, 16 kohta).

34 Lisäksi on syytä muistuttaa siitä, että tuen käsite kattaa julkisten viranomaisten myöntämiä etuja, joilla eri tavoin vähennetään yrityksen talousarvioon tavallisesti sisältyviä maksuja (asia C-387/92, Banco Exterior de España, tuomio 15.3.1994, Kok. 1994, s. I-877, 12 ja 13 kohta).

35 Tältä osin on todettava, että ottaen huomioon aiottujen irtisanomisten määrä Kimberly Clarkilla oli velvollisuus laatia henkilöstöä koskeva sosiaalinen suunnitelma. Kuten Ranskan hallituksen 10.3.1994 lähettämistä tiedoista ilmenee, hyväksytyssä henkilöstöä koskevassa sosiaalisessa suunnitelmassa oli sellaisia työntekijöitä varten, joita ei irtisanottu, useita FNE:n toimenpiteitä koskevia osa-alueita, kuten esimerkiksi osittaista työttömyyttä koskevat sopimukset ja avustukset osa-aikatyön aloittamiseksi. Irtisanottujen 207 työntekijän osalta tästä suunnitelmasta ilmenee, että sopimukseen perustuviin irtisanomiskorvauksiin liittyvät kustannukset, jotka Kimberly Clark maksoi kokonaan, olivat 37,60 miljoonaa FRF. Kimberly Clark oli myös sitoutunut korottamaan näitä korvauksia 22,44 miljoonalla FRF:lla.

36 Jotta komissio olisi voinut arvioida sitä, soveltuvatko kyseiset toimenpiteet yhteismarkkinoille, se kysyi Ranskan hallitukselta 4.2.1994 päivätyllä kirjeellään erityisesti sitä, millaisia kustannuksia suunnitelmasta olisi aiheutunut, jos suunnitelmaan olisivat sisältyneet yksinomaan Ranskan lainsäädännön mukaiset vähimmäisvaatimukset. Ranskan hallitus vastasi, että henkilöstöä koskevia sosiaalisia vähimmäissuunnitelmia ei voida helposti ilmaista lukuina. Vasta Ranskan hallituksen komission vastineeseen esittämässä vastauksessa täsmennettiin tätä seikkaa ilmoittamalla muun muassa, että Kimberly Clarkilla oli alun perin aikomus irtisanoa 465 työntekijän suuruisesta henkilöstöstään 312 työntekijää ja että se oli tyytynyt irtisanomaan 207 työntekijää FNE:n kanssa käytyjen niiden neuvottelujen jälkeen, joilla turvattiin se, että FNE sitoutuu maksamaan osan henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman aiheuttamista kuluista.

37 Koska komissio ei näin ollen pystynyt esittämästään täsmällisestä pyynnöstä huolimatta arvioimaan kyseisten toimenpiteiden laatua ja vaikutuksia, komissio saattoi pätevästi katsoa, että laatiessaan yhteistyössä valtion kanssa henkilöstöä koskevan sosiaalisen suunnitelman, josta Kimberly Clark maksoi 81,83 miljoonaa FRF ja valtio 27,25 miljoonaa FRF, Kimberly Clark sai perustamissopimuksen 92 artiklassa tarkoitettua valtion tukea.

38 Näin ollen on syytä myös hylätä Ranskan hallituksen toinen perustelu.

39 Ranskan hallitus väittää kolmanneksi, että FNE:n sopimusten tavoitteena on rajoittaa työntekijöihin irtisanomisista heijastuvia sosiaalisia vaikutuksia, ja että työntekijät hyötyvät välittömästi näistä sopimuksista, jotka eivät suinkaan paranna yrityksen kilpailuasemaa.

40 Edellä esitetyn perusteella riittää, kun todetaan, että ottaen huomioon komissiolla riidanalaista päätöstä tehdessään olleet tiedot se saattoi perustellusti katsoa, että Kimberly Clark vapautui FNE:n toimenpiteiden ansiosta joistakin lakisääteisistä velvollisuuksistaan työntekijöihin nähden ja että tästä syystä se asetettiin kilpailijoitaan parempaan asemaan.

41 Koska mitään Ranskan hallituksen esittämistä perusteluista ei ole hyväksytty, on siten syytä hylätä kanne.

Oikeudenkäyntikulut

42 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Rodríguez Iglesias Kakouris Edward Puissochet

Hirsch Mancini Kapteyn Gulmann

Murray Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä syyskuuta 1996.

R. Grass
kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias
presidentti